

uns quatre anys, al organitzar-se el FCC que m'hi vaig apuntar.

L'Esc.— Ara, parreu-nos del vostre hobby: el cant.

F.C.— Jo he cantat tota la vida. La primera vegada que em vaig adonar des que sé fer el segon, per intuïció, va ser quan tenia catorze anys, amb en Josep Sagàs, que ja és mort, a.c.s., cantant "Caminito".

De molt jove, abans de la guerra, cantava amb en Pere Sastre, en Sidon i en Pelaio del Poble Sec. Cantàvem al carrer, no teniem pas cèntims per anar al cafè. Quan més ens podiem lluir era quan anàvem a fer serenates a les noies que ens semblaven les més guapes, això és molt relatiu: (ara m'he adonat que totes les dones ho són de guapes). Anàvem a les noies amb les que teníem més amistat, més preferència, fossin guapes o no. Disfrutàvem molt cantant, anàvem tot l'any a fer serenates. Els veïns no es van queixar mai, al contrari ens deien que hi tornessim.

L'Esc.— Quin és el primer grup organitzat que va formar?

F.C.— El primer grup seriós va ser l'Oreig de Mar. Però, primer, hi va haver la Coral. La Carme Hereu, la meua dona, era una màquina de cantar perfecta. No tenia molta veu però cantava perfectament, aprenia les cançons amb una senzillesa espantosa i era el màxim de fidel al to. En Pere Sastre cantava de baix, ella cantava de primer i jo de segon i l'avi Xaxu, que ja era molt vell, ens acompanyava amb la guitarra amb una perfecció impressionant. Aquest va ser el primer grup una mica organitzat i és amb aquest grup que anàvem a cantar les Rondalles que organitzava en Piqué per Carnaval. Cantàvem durant tot l'any allà a on ens ho demanaven, de franc; només vam cobrar en un lloc, a La Bisbal; deu duros. Aleshores, nosaltres erem joves, de la gresca, parlo de l'any 1947 més o menys, disfrutàvem molt... i fèiem molts àpats de franc... Més tard, al venir en Viñas aquí a l'Escala, va voler muntar una Coral, i és clar, va anar a trobar al grup de joves que hi havia al poble que ja cantava: A la primera reunió ja li vaig advertir que jo no creia en Déu i que no aniria a cantar a l'Església, ni cantaria cants religiosos. Ho va acceptar. La Coral es va dir "Oreig de Mar".

A resultes de penjar els hàbits Mn. Viñas, em varen implicar en el fet, molta gent creu que jo el vaig influenciar, quan potser va ser al contrari, i em van fer marxar de l'Escala. El tinent de la guàrdia civil em va cridar i recordant-me que jo estava en llibertat condicionada ve dir-me que era millor que marxés. Al venir a Barcelona, al cap de tretze anys, i degut a la mort de la meua dona, no trobava res que m'aconsolessés, i el cant va ser la terapia que més va ajudar-me. Vam començar en Llucià, el meu germà i jo mateix, que els ensenyava. Era cap a l'any 1964. Cantàvem entre altres cançons la Pàtria, Record de l'Escala, amb

un arranjament que vaig fer jo, La cançó dels pastors... d'havaneres només en cantàvem un recull que havia après de petit, que no té nom i encara el cantem. Més tard s'hi va afegir en Ferrés. Cantàvem allà a on ens demanaven i així vam començar a sortir a cantar a fora, fins i tot vam anar a cantar a Madrid. Erem l'únic grup organitzat que hi havia a la Costa Brava i potser a tot Catalunya. Anàvem a Calella, a Llafranch, a Palafrúell, a Palamós, i el grup anar agafant nom. Vam fer una cantada a Calella, crec que és la segona, de la que tinc una placa commemorativa dedicada a l'Oreig de Mar, que és com ens deiem llavors. Després, devia ser cap a l'any 1972, els altres components del grup van dir que era més comercial "Els Pescadors", i com que això tant em feia, vaig estar d'acord amb el canvi de nom. El que cal és cantar bé, no el nom. A partir de la cantada de Calella vam agafar anomenada, ens varen sortir cantades que no podíem fer, ja que tots treballàvem en altres coses. Fèiem les que podíem, i el Banc Condal ens va demanar de gravar un disc, en el qual també hi va participar la Pepita Bruguera. Després de gravar el disc jo vaig separar-me dels Pescadors i vaig muntar l'Oreig de Mar, que en principi, estava format per en Pere Sastre, en Teo i jo; més tard en Pere Sastre i en Teo van plegar, i llavors van venir els de Girona per tornar a organitzar-ho, ja que havien trobat un tenor. Ara el tenor és de Cassà

es diu Cruañes, és molt seriós, canta bé en sap. També formen part del grup en Xavi Falgarona, en Ramon Manen, que a més toca la guitarra, i de contrabaix l'Enric Basses, que també és de Cassà. Es a dir som cinc. Ja hem anat a Cantar a Torrelles de Llobregat i a Sabadell; a l'Escala hi hem cantat els passats dies 22 i 23 de febrer.

L'Esc.— Quan va començar a assajar amb el nou grup?

F.C.— Doncs mireu, vam començar de va de bó, a mitjans del proppassat mes de novembre, amb un règim d'assaig molt intensiu, n'hem fet fins i tot que han durat cinc hores. Per dedicar-se al cant cal molta il·lusió per superar-se cada dia, sino és millor plegar.

L'Esc.— Ara ja esteu enregistrats com a "Oreig de Mar"?

F.C.— Ara sí, el grup ja està a nom meu. Estem inscrits com a grup d'havaneres i cant populars, ja que això és el que cantem.

L'Esc.— Per què dieu sempre al cel sia, gràcies a Déu... si dieu que no hi creieu en Déu?

F.C.— Quan dic això no és que vulgui fer burla de l'existència o no existència de Déu, sino que vull fer us de les expressions que tenien els nostres vells, la seva manera de dir. Cinquanta anys endarrera tothom ho deia, i n'hi havia que no hi creien pas en Déu.

RODOMA.

Oreig de Mar de l'Escala

